

Daf Hayomi Michnayot

Dans un an, vous aurez terminé l'ensemble des traités de la Michna

1 טבת

ולמדנה, הרי שאחת אומרת וחקתה ומתחייב, הרי שאחת אומרת וחקתה עונה, אבל לעתיד לבוא הוא אומר ה' אלקים דמעה מעל כל פנים' וגו' שרצה לסיים בדבר טוב.

פרק א א הכל חביבין בראיה, ומדכתיב ויחזקו ימי האבלות, אם עדין לא התחיל בנים, משום דאין טוהר בגרל אפלו דברים שבצנעה, דכתיב בגרל שמחה ודברים טובים, אבל בשבת טוהר בו דברים שבצנעה, דכתיב ביה עגב ועגב (שפיח טו) ולא שמחה, ולקר עולה למקוץ שבנעה.

1 רבי אליעזר אומר, משחרב בית המקדש, עצרת כשבת. רבן גמליאל אומר, ראש השנה יום הכפורים, כרגלים. וחקמים אומרים, לא דקריי זה ולא דקריי זה, אלא עצרת כרגלים, ראש השנה יום הכפורים כשבת: **2** אין קורעין, ולא חולצין, ואין מקרין, ואין קרויין של מת. אין מקרין אלא על מטה וקופה, ואין מולכין לבית האבא ולא בטבאל אלא באקסוקטא ולא כגנון, אלא כסלים. ואין אומרים ברכת אבלים במועד, אבל עומדין בשוהה ומנחמין ופוטריין את הרבים: **3** אין מניחין את המטה גרוב, שלא להרגיל את ההספד, ולא של נשים לעולם, מפני הקבוד. נשים במועד מענות, אבל לא מטפחות. רבי ישמעאל אומר, הסמוכות למטה, מטפחות: **4** גרשיי חדישים, בהגהה ובפורים, מענות ומטפחות, זהו וזה אבל לא מקוננות. נקבר המת, לא מענות ולא מטפחות. איזהו ענוי, שכלן עונות כמות. קינה, שאחת מדברת וכלן עונות אחריה, שנאמר, (ירמיה ט) ולמדנה בגותיכם נהי, ואשה רעוהה קינה. אבל לעתיד לבוא הוא אומר, (שעיה כה) בלע המות לנצח, ומחה ה' אלהים דמעה מעל כל פנים וגו'.

מסכת הגיגה

פרק א א הכל חביבין בראיה, חוץ מחרש, שוטף וקטן, וטמטום, ונאדרוגינוס, ונשים, ועבדים שאינם משחררים, החגר, והסומא, והחולה, והזקן, ומי שאינו יכול לגרל, וכלי מונגל, שגבר העית אסור ליכנס במנועלו (רש"י), דכתיב (שמות כב. ד) "שלא רגלים", משלוין רגל, ואלו אין יכולין לעלות ברגליהם. איתו קטן שפטור אפלו מדברין, כל שאינו יכול לרובו על תנפין של אביו ועליות מיושלים לתר הבית, דברי בית משאי, ובית הלל אומרים, כל שאינו יכול לאחוז בידו של אביו ועליות מיושלים לתר הבית, שנאמר (שמות כב. ד) "שלא רגלים" שיוכל לעלות ברגליו, ובכל מקום שהגדול פטור קטן זה שאינו יכול לעלות ברגל, כגון לא בר חנוך, אבל קטן שיוכל לעלות ברגליו לכל חד כדאית ליה, חייב אביו לתבוא. **2** גדול העולה עליו ברגל, חביבין אתו שתי קרבנות. ואלו יראו פני ריבם, ושלמים להגיגה, דכתיב (וי. ד) "ותגתם אתו חג לה'", ותנו בו חקמים בעשר. בית שמאי אומרים, הראיה, דהיני עולה, צריך שיהא שוקה לפחות שתי מעות כסף, וחגיגה, שלמי שוקה, מיעד כסף, שוקה מעה כסף, ובית הלל אומרים, דיה שרתה אתו מעה כסף, וחגיגה, צריך שתי מעות, כסף דלשלמים יש בה בין לבעלים, ובין לבנות, ולכהנים, לכן השלמים מרבים. וחוץ מאלו צריך להקריב שלמי שמחה, ואין בהם בעשר, ובשל זה בשר אין צריך להביא (רש"י). **3** עלות שמביא במועד בחול המועד מנדרים נזבות, והא הדיו עולת ראיה שמביא ביום טוב (וכתיב בל פקוד ב משנה ג), באת רק מן החליון, שאינו יכול להביאם ממשעת מעשר שני. כיון שאין בהם לבעלים והשלמים שמביא בנדבה, והוא הדיו שלמי שמחה יכול להביא, יום טוב הראשון של פסח, והוא הדיו של שאר ארבע שמביא שלמי חגיגה. בית שמאי אומרים,

כלי מונגל, שגבר העית אסור ליכנס במנועלו (רש"י), דכתיב (שמות כב. ד) "שלא רגלים", משלוין רגל, ואלו אין יכולין לעלות ברגליהם. איתו קטן שפטור אפלו מדברין, כל שאינו יכול לרובו על תנפין של אביו ועליות מיושלים לתר הבית, דברי בית משאי, ובית הלל אומרים, כל שאינו יכול לאחוז בידו של אביו ועליות מיושלים לתר הבית, שנאמר (שמות כב. ד) "שלא רגלים" שיוכל לעלות ברגליו, ובכל מקום שהגדול פטור קטן זה שאינו יכול לעלות ברגל, כגון לא בר חנוך, אבל קטן שיוכל לעלות ברגליו לכל חד כדאית ליה, חייב אביו לתבוא. **2** גדול העולה עליו ברגל, חביבין אתו שתי קרבנות. ואלו יראו פני ריבם, ושלמים להגיגה, דכתיב (וי. ד) "ותגתם אתו חג לה'", ותנו בו חקמים בעשר. בית שמאי אומרים, הראיה, דהיני עולה, צריך שיהא שוקה לפחות שתי מעות כסף, וחגיגה, שלמי שוקה, מיעד כסף, שוקה מעה כסף, ובית הלל אומרים, דיה שרתה אתו מעה כסף, וחגיגה, צריך שתי מעות, כסף דלשלמים יש בה בין לבעלים, ובין לבנות, ולכהנים, לכן השלמים מרבים. וחוץ מאלו צריך להקריב שלמי שמחה, ואין בהם בעשר, ובשל זה בשר אין צריך להביא (רש"י). **3** עלות שמביא במועד בחול המועד מנדרים נזבות, והא הדיו עולת ראיה שמביא ביום טוב (וכתיב בל פקוד ב משנה ג), באת רק מן החליון, שאינו יכול להביאם ממשעת מעשר שני. כיון שאין בהם לבעלים והשלמים שמביא בנדבה, והוא הדיו שלמי שמחה יכול להביא, יום טוב הראשון של פסח, והוא הדיו של שאר ארבע שמביא שלמי חגיגה. בית שמאי אומרים,

כלי מונגל, שגבר העית אסור ליכנס במנועלו (רש"י), דכתיב (שמות כב. ד) "שלא רגלים", משלוין רגל, ואלו אין יכולין לעלות ברגליהם. איתו קטן שפטור אפלו מדברין, כל שאינו יכול לרובו על תנפין של אביו ועליות מיושלים לתר הבית, דברי בית משאי, ובית הלל אומרים, כל שאינו יכול לאחוז בידו של אביו ועליות מיושלים לתר הבית, שנאמר (שמות כב. ד) "שלא רגלים" שיוכל לעלות ברגליו, ובכל מקום שהגדול פטור קטן זה שאינו יכול לעלות ברגל, כגון לא בר חנוך, אבל קטן שיוכל לעלות ברגליו לכל חד כדאית ליה, חייב אביו לתבוא. **2** גדול העולה עליו ברגל, חביבין אתו שתי קרבנות. ואלו יראו פני ריבם, ושלמים להגיגה, דכתיב (וי. ד) "ותגתם אתו חג לה'", ותנו בו חקמים בעשר. בית שמאי אומרים, הראיה, דהיני עולה, צריך שיהא שוקה לפחות שתי מעות כסף, וחגיגה, שלמי שוקה, מיעד כסף, שוקה מעה כסף, ובית הלל אומרים, דיה שרתה אתו מעה כסף, וחגיגה, צריך שתי מעות, כסף דלשלמים יש בה בין לבעלים, ובין לבנות, ולכהנים, לכן השלמים מרבים. וחוץ מאלו צריך להקריב שלמי שמחה, ואין בהם בעשר, ובשל זה בשר אין צריך להביא (רש"י). **3** עלות שמביא במועד בחול המועד מנדרים נזבות, והא הדיו עולת ראיה שמביא ביום טוב (וכתיב בל פקוד ב משנה ג), באת רק מן החליון, שאינו יכול להביאם ממשעת מעשר שני. כיון שאין בהם לבעלים והשלמים שמביא בנדבה, והוא הדיו שלמי שמחה יכול להביא, יום טוב הראשון של פסח, והוא הדיו של שאר ארבע שמביא שלמי חגיגה. בית שמאי אומרים,

משניות מבוארות

אבל אחרים מוחלים לו. הלכות שבת, דלפניו משפוק, הלכות חגיגות, דלפניו חג (שמות א. א) מ' ויחזו לו במדבר" והמעילות, שמועל אפלו על ידי שליח, הרי הם נהרסים התלויין בשערה, כהן שנחלה בשער שפראש, והם למדיים מרבים. שהו מקרא מעט, וחלכות מרבות. הדינין, שבין אדם לתבוא, דלפניו "קצש תחת קצו", (שמות כב. א) עמאן.

פרק ב א אין דורשין בגזירות **א** אין דורשין בגזירות שאינן מפרשת בתורה, בשלשה שלשין בני אדם, שמא בזמן שדובר הרב עם אחד מהתלמידים, יקלו שנים האחרים ויבאו לתקול עיניהן מפני שנפשו של אחד מחמתו יותר משאר אסורין ולא ידרוש במעשה בראשית, ובמעשה ששה יבין בראשית, ויתפאר וישאל מפרש הוא סודות הנפלה מהתשלמות השלמות מתחלת הבראיה, אפלו בשנים דלפניו מקרא (רש"י ד. לב) "שאל נא לימים ראשונים", תידי שואל ואין שנים שואלים, ולא ידרוש במדבריה

מביאו רק מן החליון, כיון שהם חובה, ואפלו מביא הרבה. ובית הלל אומרים, אפלו מן המעשר, כשיש לו הרבה אוכלין, דרק בהמה אחת (ועיי' תי"ט) שהיא חובה צריך להביא מן החליון, ובחגיגה שפאה עם קרוב פסח בארבעה עשר כדי שיהא הפסח אבאל על השבע קשיש לו אבאלין וקטן אבאלין.

מן החליון, ובית הלל אומרים, מן המעשר: **ד** ישראל ויצאין ידי חובתן בגזרים ונדבות ובמעשר בהמה, והכהנים בחטאות ובאשמות ובבכור ובחזן ושוק, אבל לא בעופות ולא במנחות: **ה** מי שיש לו אבולות מרבים וקטים מעטים, מביא שלמים מרבים ועולות מעטות. וקטים מרבים ואבולין מעטים, מביא עולות מרבות ושלמים מעטים. זה וזה מקטע, על זה נאמר, (דברים טו) מעה כסף ושמתי כסף. זה וזה מרבים, על זה נאמר (דברים טו) איש כמתנת ידו כברכת יי אלהיו אשר נתן לך: **ו** מי שלא חג ביום טוב הראשון של חג, חוגג את כל הרגל יום טוב האחרון של חג. עבר הרגל ולא חג, אינו חייב בחזיריותו. על זה נאמר (שלה א) מקול לא יתקן, ויחסרון לא יוכל להמנות: **ז** רבי שמעון בן גמליאל אומר, איזהו מקול שאינו יכול לתקון, זה הכא על הגרזן והוליד ממנה ממזר. אם תאמר בגונב וגזול, יכול הוא להחזירו ויתקן. רבי שמעון בן יוחאי אומר, אין קורין מקולת אלא למי שהיה מתקן בתחלה ונתעוה, ואיזהו, זה תלמיד חכם הפורש מן התורה: **ח** התר דרים פרוחין באייר, ואין להם על מה שייסמכו. הלכות שבת חגיגות והמעילות, הרי הם פהריהם התלויין בשערה, שזון מקרא מעט וחלכות מרבות, הדינין והעבודות שהקרות והטמאות וצריכות, יש להן על מה שייסמכו. הן הן גופי תורה:

פרק ב א אין דורשין בגזירות בשלשה, ולא במעשה בראשית בשנים. ולא במקרבה מיוחד, אלא אם כן היה חכם ומבין מדעתו. כל המסתפל בארבעה דברים, ראוי לו כאלו ולא על עולום, מה למעלה, מה למטה, מה לפנים, ומה לאחור. וכל שלא חס על כבוד קונו, ראוי לו שלא בא לעולם: **ב** יוסי בן יעזר אומר שלא לסמוך, יוסי בן יוחנן אומר לסמוך. יהושע בן פרחיה אומר, שלא לסמוך. אומר אומר שלא לסמוך, אומר אומר שלא לסמוך, שמעון בן שטח אומר לסמוך. יהודה בן טבאי אומר שלא לסמוך, אומר שלא לסמוך. הלל מנחם לא נחלקו. יצא מנחם, כגסן שמאי. שמאי אומר שלא לסמוך, הלל אומר לסמוך. הראשונים היו שניים, ושניים להם אבות בית דין:

עבר הרגל ולא חג, לא הביא קרבנות חג, אין חייב באחירותו, אין לו השלמה, על חג הביא קרבנות במוט, נאמר, (ספלות א. טו) "מנחת לא יוכל לתקן, וחסרון שחשר הקרבנות" לא יוכל להמנות. **2** רבי שמעון בן גמליאל אומר, איזהו מקולת שאינו יכול לתקן, זה הכא על העוקה וחוליד ממנה ממנו, שחביא סוסלים בשואל ואין בידו לתקנו, ואין שום נזקק בתשובה. אם תאמר בגונב וגזול, הרי יכול הוא להחזירו, לבעלים ויתקן, וברוצח או עבד עבדה וזה פני שאין עדין לפניו שלא שפא רוב (רש"י) יכול לעשות תשובה (ובגמרא מביא שנים רבים ששמועל על הכא על אשת איש וחסרהה לבעלה אין יכול לתקן) רבי שמעון בן יוחאי אומר, אין קורין מעות אלא למי שהיה מתקן בתחלה ונתעוה, ואיזהו, זה תלמיד חכם הפורש מן התורה (ובגמרא דאין אומרין בקרו גמל לתקנה וטמא הוא, אבל בקרו טלה דכשר הוא). **3** התר נדרים, שחכם יכול להחזיר הנדר, פרוחין באייר, ואין להם על מה שייסמכו אלא נמוך במקרא וחקמים קבלוהו, דלפניו מדכתיב (במס' א. ב) "לא יחלי,

1 טבת

מביאו רק מן החליון, כיון שהם חובה, ואפלו מביא הרבה. ובית הלל אומרים, אפלו מן המעשר, כשיש לו הרבה אוכלין, דרק בהמה אחת (ועיי' תי"ט) שהיא חובה צריך להביא מן החליון, ובחגיגה שפאה עם קרוב פסח בארבעה עשר כדי שיהא הפסח אבאל על השבע קשיש לו אבאלין וקטן אבאלין.

מן החליון, ובית הלל אומרים, מן המעשר: **ד** ישראל ויצאין ידי חובתן בגזרים ונדבות ובמעשר בהמה, והכהנים בחטאות ובאשמות ובבכור ובחזן ושוק, אבל לא בעופות ולא במנחות: **ה** מי שיש לו אבולות מרבים וקטים מעטים, מביא שלמים מרבים ועולות מעטות. וקטים מרבים ואבולין מעטים, מביא עולות מרבות ושלמים מעטים. זה וזה מקטע, על זה נאמר, (דברים טו) מעה כסף ושמתי כסף. זה וזה מרבים, על זה נאמר (דברים טו) איש כמתנת ידו כברכת יי אלהיו אשר נתן לך: **ו** מי שלא חג ביום טוב הראשון של חג, חוגג את כל הרגל יום טוב האחרון של חג. עבר הרגל ולא חג, אינו חייב בחזיריותו. על זה נאמר (שלה א) מקול לא יתקן, ויחסרון לא יוכל להמנות: **ז** רבי שמעון בן גמליאל אומר, איזהו מקול שאינו יכול לתקון, זה הכא על הגרזן והוליד ממנה ממזר. אם תאמר בגונב וגזול, יכול הוא להחזירו ויתקן. רבי שמעון בן יוחאי אומר, אין קורין מקולת אלא למי שהיה מתקן בתחלה ונתעוה, ואיזהו, זה תלמיד חכם הפורש מן התורה: **ח** התר דרים פרוחין באייר, ואין להם על מה שייסמכו. הלכות שבת חגיגות והמעילות, הרי הם פהריהם התלויין בשערה, שזון מקרא מעט וחלכות מרבות, הדינין והעבודות שהקרות והטמאות וצריכות, יש להן על מה שייסמכו. הן הן גופי תורה:

פרק ב א אין דורשין בגזירות בשלשה, ולא במעשה בראשית בשנים. ולא במקרבה מיוחד, אלא אם כן היה חכם ומבין מדעתו. כל המסתפל בארבעה דברים, ראוי לו כאלו ולא על עולום, מה למעלה, מה למטה, מה לפנים, ומה לאחור. וכל שלא חס על כבוד קונו, ראוי לו שלא בא לעולם: **ב** יוסי בן יעזר אומר שלא לסמוך, יוסי בן יוחנן אומר לסמוך. יהושע בן פרחיה אומר, שלא לסמוך. אומר אומר שלא לסמוך, אומר אומר שלא לסמוך, שמעון בן שטח אומר לסמוך. יהודה בן טבאי אומר שלא לסמוך, אומר שלא לסמוך. הלל מנחם לא נחלקו. יצא מנחם, כגסן שמאי. שמאי אומר שלא לסמוך, הלל אומר לסמוך. הראשונים היו שניים, ושניים להם אבות בית דין: